

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

حم - (1)

حامیم (1)

تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ (2)

فرو فرستادنی از جانب بخشاینده، با رحم. (2)

كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ فُرْأْنَا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ (3)

کتابی که تفصیل شده آیت های آن، قرآنی عربی برای قومی که می دانند. (3)

بَشِيرًا وَ نَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ (4)

مژده دهنده و بیم دهنده، پس رو گرداندند بسیاری ایشان پس ایشان نمی شنوند. (4)

وَ قَالُوا قُلُوبُنَا فِي - أَكِنَّةٍ مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَ فِي - آذَانِنَا وَقُرْ وَ مِنْ بَيْنِنَا وَ بَيْنِكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْ إِنَّا عَمِلُونَ (5)

و گفتند: دل های ما در زیر پوشش است از آنچه می خوانی ما را به سوی آن و در گوش های ما گرانی است و میان ما و میان تو پرده است پس عمل کن (بر آئین خود) و هر آئینه ما عمل کننده ایم (بر آئین خود). (5)

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَى - إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُهُ وَاحِدٌ فَاسْتَقِيمُوا - إِلَيْهِ وَ اسْتَغْفِرُوا لَهُ وَ وَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ (6)

بگو: جز این نیست که من انسانی ام مانند شما، وحی کرده می شود به سوی من آنکه معبود شما معبود یگانه است، پس بگیرید راه راست را به سوی او و طلب آمرزش کنید از او. و وای برای شرک آورنده گان. (6)

الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ هُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ (7)

آنانکه نمی دهند زکات را و ایشان به آخرت ایشان نامعتقداند. (7)

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ (8)

هر آئینه آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته برای ایشان است پاداش بی پایان. (8)

قُلْ إِنِّي كُنتُم مِّنَ الْفَاسِقِينَ الَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَ تَجْعَلُونَ لَهُ - أَنْدَادًا ذَلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ (9)

بگو: آیا هر آئینه شما البته نامعتقد می شوید به آنکه آفرید زمین را در دو دوره و می سازید برای او رقیبان؟ این است پروردگار جهان ها. (9)

وَ جَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ مِّنْ فَوْقِهَا وَ بَرَكَ فِيهَا وَ قَدَّرَ فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي - أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلنَّاسِ لَيْلٍ

(10)

و ساخت در آن (زمین) کوه های استوار از بالای آن و برکت نهاد در آن و اندازه کرد در آن مواد غذایی آن را در چهار دوره برابر برای سؤال کننده گان. (10)

ثُمَّ اسْتَوَىٰ - إِلَى السَّمَاءِ وَ هِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَ لِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ (11)

باز امر کرد به سوی آسمان و آن بود دودی پس گفت برای او و برای زمین: بیائید هر دو خواهان یا نا خواهان، هر دو گفتند: آمدیم ما خواهان. (11)

فَقَضَاهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَ أَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحٍ وَ حِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ (12)

پس ساخت آنها را هفت آسمان در دو دوره و وحی کرد در هر آسمانی کار آن را. و آراستیم ما آسمان دنیا را با چراغ ها و نگهبانی. این است فرمان خدا غالب، دانا. (12)

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَ ثَمُودَ (13)

پس اگر رو گردانند پس بگو: بیم دادم شما را (از) صاعقه ئی مانند صاعقه عاد و ثمود.

(13)

إِذْ جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا - إِلَّا اللَّهَ صَلَّى قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَىٰ - نَكَّةً فَأِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ (14)

چون آمد ایشان را پیغمبران از میان دست های (پیش روی) ایشان و از پشت ایشان آنکه نپرستید مگر خدا را؛ گفتند: اگر می خواست پروردگار ما البته فرو می فرستاد فرشته گان را پس هر آینه ما به آنچه فرستاده شدید شما به آن نامعتقدانیم. (14)

فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَ قَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً صَلَّى أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً صَلَّى وَ كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ (15)

پس اما عاد پس تکبر کردند در زمین به ناحق و گفتند: کیست زیاده تر از ما در قوت؟؛ آیا ندیدند اینکه خدا آنکه آفرید ایشان را او است زیاده تر از ایشان در قوت؟؛ و بودند به آیت های ما انکار می کنند. (15)

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي - أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لَنْذِقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا صَلَّى وَ لَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ صَلَّى وَ هُمْ لَا يُنصَرُونَ (16)

پس فرستادیم ما بر ایشان شمال تند پر سر و صدا و سرد را در روز های شوم تا بچشانیم ایشان را عذاب رسوائی در زنده گانی دنیا؛ و البته عذاب آخرت رسوا تر است؛ و ایشان نمی شوند یاری. (16)

وَ أَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمُ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (17)

و اما نمود، پس راه نمائی نمودیم ما ایشان را پس خوش کردند کوری را بر هدایت پس گرفت ایشان را صاعقه عذاب خوار کننده به سبب آنچه که بودند به دست می آورند. (17)

وَ نَجَّيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ كَانُوا يَتَّقُونَ (18)

و نجات دادیم ما آنان را که ایمان آوردند و بودند پرهیزگاری می کنند. (18)

وَ يَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ (19)

و روزیکه جمع کرده می شوند دشمنان خدا به سوی آتش پس ایشان را (تا رسیدن بعضی بر بعضی) ایستاده کرده می شوند. (19)

حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَ أَبْصَارُهُمْ وَ جُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (20)

تا اینکه وقتیکه چون رسیدند آنجا گواهی داد بر ضد ایشان شنوائی ایشان و چشم های ایشان و پوست های بدن ایشان به آنچه بودند می کنند. (20)

وَ قَالُوا لَجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا ۚ قَالُوا أَنطَقْنَا اللَّهُ الَّذِي أَنطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَ هُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (21)

و گفتند برای پوست های بدن شان: برای چه گواهی دادید بر ضد ما؟! گفتند: گویا ساخت ما را خدا آنکه گویا ساخت همه چیز را و او آفرید شما را نخست بار و به سوی او بر گردانیده می شوید. (21)

وَ مَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَ لَا أَبْصَارُكُمْ وَ لَا جُلُودُكُمْ وَ لَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِّمَّا تَعْمَلُونَ (22)

و نبودید شما پنهان کننده گان آنکه گواهی دهد بر ضد شما شنوائی شما و نه چشم های شما و نه پوست های بدن شما و لیکن پنداشتید شما آنکه خدا نمی داند بسیاری از آنچه می کنید. (22)

وَ ذَٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرَدْتُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ (23)

و این گمان شما آنکه گمان کردید شما به پروردگار خود تباه ساخت شما را پس شدید شما از خساره رسیده گان. (23)

فَإِنْ يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ۖ وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ (24)

پس اگر تحمل کنند پس آتش جایگاه است برای ایشان؛ و اگر طلب عفو کنند پس نباشند ایشان از عفو شده گان. (24)

وَ قَبَّضْنَا لَهُمْ قُرْنَآءَ فَرِيئُوا لَهُمْ مَّا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَ مَا خَلْفَهُمْ وَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي ۚ أَمِّ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَ الْإِنْسِ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ (25)

و سرنوشت ساختیم ما برای ایشان همنشینان پس آراستند برای ایشان آنچه میان دست های ایشان بود و آنچه پشت ایشان و ثابت شد بر ضد ایشان سخن در امت ها که به یقین گذشت

از پیش ایشان از جن و انسان؛ هر آئینه ایشان بودند خساره رسیده گان. (25)

وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ (26)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند: ندهید گوش برای این قرآن و بیهوده گوئی کنید در (اثنای تلاوت) آن تا باشد که شما غالب شوید. (26)

فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ (27)

پس البته بچشانیم آنان را که نامعتقد شدند عذابی سختی و البته جزا دهیم ایشان را بدترین آنچه بودند می کنند. (27)

ذَلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارِ ص لَّهُمْ فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ ص جَزَاءُ مَا كَانُوا بِأَيْدِيَتِنَا يَجْعَدُونَ (28)

این جزای دشمنان خدا آتش دوزخ است؛ برای ایشان در آنجا جایگاه همیشه گی؛ جزا به سبب آنکه بودند به آیت های ما انکار می کنند. (28)

وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرْنَا الَّذِينَ اضْلَلْنَا مِنَ الْجِنِّ وَ الْإِنْسِ نَجْعَلُهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ (29)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند: پروردگار ما بنما ما را آن دو را که گمراه ساختند ما را از جن و انسان، بیندازیم هر دو را زیر قدم های ما تا باشند هر دو از پست ترین. (29)

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلْأَىٰ - نِكَةٌ أَلَّا تَخَافُوا وَ لَا تَحْزَنُوا وَ أَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ (30)

هر آئینه آنانکه گفتند: پروردگار ما خدا است باز محکم ماندند (بر آن) فرود می آیند بر ایشان فرشته گان، آنکه نترسید و نخورید اندوه و خوش شوید به بهشتی که بودید شما وعده داده می شوید. (30)

نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ فِي الْآخِرَةِ ص وَ لَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهَىٰ - أَنْفُسُكُمْ وَ لَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ (31)

ما سرپرستان و دوستان شمایم در زنده گانی دنیا و در آخرت؛ و برای شما است در آنجا آنچه بخواید نفس های شما و برای شما است در آنجا آنچه بخوانید. (31)

نُزُلًا مِّنْ غُفُورٍ رَّحِيمٍ (32)

پذیرائی از جانب (خدای) آمرزنده، با رحم. (32)

وَ مَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَ عَمَلٍ صَالِحًا وَ قَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ (33)

و کیست بهتر در سخن از کسی که دعوت کرد به سوی خدا و عمل کرد نیکوئی و گفت: هر آئینه من از تسلیم شده گان (به خدا) ام. (33)

وَ لَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَ لَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَ بَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ (34)

و نمی شود برابر نیکی و نه بدی. دفع کن به آنکه بهتر است پس ناگهان آنکه میان تو و میان او دشمنی است مانند این است که او دوست صمیمی است. (34)

وَمَا يُقَالُهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَ مَا يُقَالُهَا إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ (35)
و نمی رسد آن را مگر آنانکه شکیبائی کردند و نمی رسد آن را مگر صاحب بهره بزرگی. (35)

وَ إِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (36)
و اگر تذکر بد برسد ترا از جانب شیطان تذکر بدی پس پناه طلب کن به خدا؛ هر آئینه خدا او است شنوا، دانا. (36)

وَ مِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَ النَّهَارُ وَ الشَّمْسُ وَ الْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَ لَا لِلْقَمَرِ وَ اسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ (37)

و از نشانه های او شب و روز و آفتاب و مهتاب است. نکنید سجده برای آفتاب و نه برای مهتاب و سجده کنید برای خدا، آنکه آفرید آن ها را اگر هستید تنها او را می پرستید؟ (37)
فَإِنْ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَ النَّهَارِ وَ هُمْ لَا يَسْتَمُونَ | (38)
پس اگر تکبر کردید پس آنان نزد پروردگار تو به پاکی یاد می کنند او را به شب و روز و ایشان خسته نمی شوند. (38)

وَ مِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَ رَبَّتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحْيِي الْمَوْتَى إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (39)

و از نشانه های او است آنکه تو می بینی زمین را بی حاصل پس وقتی که فرو فرستادیم ما بر آن آب را به جنبش آمد و روئید. هر آئینه آنکه زنده ساخت آن را البته زنده کننده مرده ها است. هر آئینه او بر همه چیز توانا است. (39)

إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْهَا أَمْ لَمْ يُلْقَىٰ فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَن يَأْتِي ءَامِنًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ اعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (40)

هر آئینه آنانکه تحریف می کنند در آیت های ما نمی شوند پوشیده بر ما. آیا پس کسی که انداخته می شود در آتش بهتر است یا کسی که می آید ایمن شده روز قیامت؟ بکنید آنچه خواستید؛ هر آئینه او به آنچه می کنید بینا است. (40)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ (41)
هر آئینه آنانکه نامعتقد شدند به ذکر (قرآن) وقتی که آمد به ایشان (نمی شوند پوشیده بر ما)؛ و هر آئینه آن است البته کتابی بی نظیری. (41)

لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ لَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ (42)
نمی آید او را باطل از میان دست های او و نه از پشت آن؛ فرو فرستادنی از جانب نهایت

هوشیار، ستوده است. (42)

مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَ ذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ (43)

نمی شود گفته برای تو مگر آنچه به یقین گفته شد برای پیغمبران از پیش تو. هر آئینه

پروردگار تو البته صاحب آمرزش و صاحب عقوبت درد دهنده است. (43)

وَ لَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْ لَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُمْ لَعَرَبِيٌّ أَعَجَمِيٌّ وَ عَرَبِيٌّ قُلٌّ هُوَ الَّذِينَ ءَامَنُوا هُدًى وَ شِفَاءً مَسِيٍّ وَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي ءَاذَانِهِمْ وَقْرٌ وَ هُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَئِكَ يُنَادُونَ مِنْ مَكَّانٍ بَعِيدٍ (44)

و اگر می ساختیم ما آن را قرآن اعجمی (غیر عربی) البته (می) گفتند: چرا نشد تشریح آیت های آن؟ آیا (قرآن) اعجمی و (پیغمبر) عربی است؟ بگو: قرآن برای آنانکه ایمان آوردند هدایت و شفاء است؛ و آنانکه نمی آورند ایمان در گوش های ایشان گرانی است و قرآن بر ایشان کوری است. آنها ندا کرده می شوند از جای دور. (44)

وَ لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِمْ وَ لَوْ لَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقَضِيَ بَيْنَهُمْ وَ إِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ (45)

و البته به یقین دادیم ما موسی را کتاب را پس اختلاف کرده شد در آن. و اگر نبودی سخنی از پیش رفته از جانب پروردگار تو البته داوری کرده می شد میان ایشان. و هر آئینه ایشان البته در شک اند از آن، شکی نا آرام کننده. (45)

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ مَسِيٍّ وَ مَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا مَسِيٍّ وَ مَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ (46)

کسی که کرد نیکویی پس برای نفس او است؛ و کسی که بدی کرد پس بر ضد او است. و نیست پروردگار تو ستم کننده بر بنده گان. (46)

إِنِّيهِ يَرُدُّ عِلْمَ السَّاعَةِ وَ مَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِّنْ أَكْمَامِهَا وَ مَا تَحْمِلُ مِنْ أَنْثَىٰ وَ لَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَ يَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِي قَالُوا ءَاذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِنْ شَيْءٍ (47)

به سوی او بر گردانیده می شود دانش قیامت. و نمی شود بیرون از میوه ها از غلاف های آنها و نمی کند حمل از مؤنثی و نمی کند حمل مگر به دانش او. و روزیکه ندا می کند ایشان را کجا اند شریکان من؟ گفتند: اعلام می کنیم ما برای تو که نیست از ما (در میان ما) از گواهی. (47)

وَ ضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ مَسِيٍّ وَ ظَنُّوا مَا لَهُمْ مِّنْ مَّجِيصٍ (48)

و گم شد از ایشان آنچه بودند می خوانند از پیش؛ و دانستند که نیست برای ایشان از پناه گاهی. (48)

لَّا يَسْتَمُّ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَ إِن مَّسَّهُ الشَّرُّ فَيُؤَسُّ قَنُوطٌ (49)

نمی شود خسته انسان از خواستن خوبی و اگر رسید او را بدی پس نا امیدی است بسیار ناامید. (49)

وَأَلَيْنَ أَدْفَنُهُ رَحْمَةً مِّنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسْتُهُ لَيَقُولُنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَ أَلَيْنَ رُجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي - إِنَّ لِي عِنْدَهُ لَلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَ لَنُذِيقَنَّهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ (50)

و البته اگر بچشانیم ما او را رحمتی از جانب ما از بعد سختی که رسید او را البته بگوئید: این برای من است و نمی پندارم که قیامت برپا شود و البته اگر بر گردانده شوم من به سوی پروردگار من هر آئینه برای من نزد او البته بهترین باشد. پس البته خبردار می کنیم ما آنان را که نامعتقد شدند به آنچه عمل کردند و البته بچشانیم ما ایشان را از عذاب متراکم و شدید. (50)

وَ إِذَا أَنْعَمْنَا عَلَىٰ الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَ نُنَّا بِجَانِبِهِ ۗ وَ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَدُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ (51)

و وقتی که نعمت کردیم ما بر انسان رو گرداند و دور شد به طرف خود و چون رسید او را بدی پس صاحب دعای وسیع و دراز است. (51)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ ۖ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ (52)

بگو: آیا دیدید اگر است (قرآن) از نزد خدا باز نامعتقد شدید به آن، کیست گمراه تر از کسی که او در مخالفت دور است؟ (52)

سُنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَ فِي - أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ ۗ أَوْ لَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ (53)

نمایان خواهیم کرد ایشان را نشانه های ما را در نواحی عالم و در نفس های خود ایشان تا اینکه واضح شود برای ایشان آنکه قرآن حق است. آیا نیست کافی به پروردگار تو آنکه خدا بر همه چیز گواه (و مطلع) است؟ (53)

أَلَا إِنَّهُمْ فِي مَرِيَّةٍ مِّنْ لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ (54)

بیگمان هر آئینه ایشان در شک اند از ملاقات پروردگار ایشان. بیگمان هر آئینه خدا به همه چیز در بر گیرنده است. (54)